

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 248

гр. В, 02.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – В, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно частно гражданско дело № 20221300500164 по описа за 2022 година

Делото е образувано по жалбата на В. ХР. СП., ЕГН ***** адрес за призоваване по местоживееене: град С. срещу определение № 343 / 08.03.2022 г. на Видински Районен Съд, Гражданско Отделение, V състав по ЧГД № 20221320100237 / 2022 г.

Сочи се, че в атакуваното Определение съдът твърдял, че искът ,предявен с искова молба срещу К.К. бил процесуално недопустим, като се мотивирал с текста на чл. 132 от КРБ (Конституцията на Република Б.). Съдията се обосновавал, изтъквайки, че искът е предявен с ангажиране на гражданска отговорност на ответницата относно деяние ,извършено в качеството ѝ на съдия при или по повод на изпълнение на функциите ѝ по осъществяването на съдебната власт. Съдът считал, че функционалният имунитет на магистратите ,регламентиран във въпросния член от КРБ, бил предназначен да осигури тяхната независимост при осъществяване на тяхната дейност, за да могат те свободно и по съвест да решават възложените им дела. Съдът цитирал текста на чл. 132 от КРБ, споменавайки, че магистратите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и постановените от тях актове. Правело впечатление, че цитатът на чл. 132 от КРБ е непълен. Съдия П. бил пропуснал да спомене, че законодателят е регламентирал функционален имунитет на магистратите, само и единствено,

ако не извършват престъпление от общ характер.

Твърди се ,че така постановето определение е бланкетно и се основава на догматично схващане и тълкуване на Законите и КРБ.

Ответницата от момента, в който била поела делото във фазата на ДП (Досъдебното Производство) до момента на депозиране на настоящата искова молба използвала своето , а и положението на съпруга на жалбоподателката , за явни демонстрации на неуважение и дори унизително и подигравателно отношение към семейството на жалбоподателката . С противоправните си действия К.К. била нанесла неимуществени вреди.

Следвало да се уточни, че жалбоподателката не навеждала никакви твърдения, свързани с участието на ответницата в съдебния процес, когато това се случвало съобразно разпоредбите на НПК и законодателството в страната. В конкретния случай оплакванията били свързани с тенденциозно, унизително и пренебрежително поведение от страна на К., което се показвало явно както в съдебната зала, така и извън нея. Ответницата демонстрирала явно превъзходство с оглед на длъжността ,която заемала и си позволявала неуместно поведение спрямо ищцата. Последната била подложена на огромно напрежение, унизително отношение, породено от действията и изказванията на ответницата, които засягали доброто и име и това на нейното семейство.

Поддържа се ,че ответницата била извършила многобройни нарушения на процесуалния закон и престъпления на материалния такъв (престъпления от общ характер), криейки се зад “функционалния си имунитет” предвиден от Конституцията. Този имунитет бил предназначен да осигури на магистрата свободата да решава честно, справедливо и безпристрастно, уповавайки се на вътрешното си убеждение. Идеята на законодателят едва ли е била функционалният имунитет на магистрата да служи като щит, под чието прикритие той да извършва нарушения и престъпления, за да реализира свой пряк или косвен интерес от изхода на делото.

Неуместното и неприемливо поведение на Съдия К.К. започнало да се проявява още по - силно и отчетливо след депозиране от съпругна жалбоподателката сигнали в Специализираната Прокуратура за извършени от нея престъпления на материалния закон в хода на делото. Всички нейни съществени процесуални нарушения на НПК били докладвани от съпруга на жалбоподателката в Инспектората и Етичната Комисия към ВСС. Съпругът на

жалбоподателката многократно бил искал от нея да се отведе от това производство ,мотивирайки и обосновавайки се с препратки към кориците на делото. След всеки поискан отвод липсата на самоконтрол в действията и изказванията ѝ, проявените емоции от нейна страна към него ескалирали все повече и превърнали процеса във фарс и посмешище. Страничен наблюдател би помислил, че “КОДЕКСА ЗА ЕТИЧНО ПОВЕДЕНИЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ МАГИСТРАТИ” е напълно непознат текст за К.К., както и чл. 155 от ЗСВ. Поведението ѝ и личностното ѝ отношение към съпруга на жалбоподателката рефлектирали и върху последната. Това обстоятелство най - ясно си проличало при немотивирания и необоснован ѝ отказ да разреши на съпруга и да я защитава в друго, също така скалъпено производство, което било поредната стъпка на вендетата срещу семейството и.

Сочи се ,че Конституцията на Република Б. била изготвена и приета на ранен етап от демократичното развитие на страната - преди ратификацията на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, Договора за ЕС и Хартата за основните права на Европейския съюз. Тяхното съдържание по отношение на основните права и свободи се различавало както по видове и обхват на гарантираните права, така и по обхвата на техните допустими ограничения и гаранциите за тяхната ефективна защита. Някои от съществуващите съдържателни несъответствия на Конституцията били предмет на анализ на Венецианската комисия. Съответствието на Конституцията с ангажиментите за осигуряване на ефективното упражняване на права и свободи и на средства за тяхната защита съгласно изискванията на тези договори, както и хармоничното им и безпротиворечиво тълкуване били дълъг и сложен процес, свързан както с промени в законодателството, така и с промени в практиката на националните съдилища и държавните институции. Сложността и продължителността на този процес не освобождавали държавата от ангажимента ѝ за уважение на правата и интересите като конституционна ценност и задължението на властите - респективно съдебната власт да отговарят за тяхното нарушаване.

В продължение на години практиката на съдилищата по пряко прилагане на разпоредбите на Конституцията, които следвало да имат „непосредствено действие” (чл. 5.2 КРБ), както и по прилагането на международните договори с предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат (чл. 5.4. КРБ), останала противоречива и често ограничителна.

В някои от произнесените Тълкувателни решения по тези въпроси Върховният Касационен Съд заявил изрично становище, че разпоредбата на чл. 7 от Конституцията не е пряк път за защита на основните права и свободи на гражданите.

Безспорно било, че основната роля в осигуряването на средство за защита на правата и свободите била възложена на националните съдилища. Към настоящия момент в решенията си срещу Б. Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) бил установил 270 нарушения на различни аспекти на това право. Съществена част от тях били свързани с нарушението на един от аспектите на чл. 6 - правото на всеки на разумен срок на съдебното производство. Със своите действия и бездействия съдия К.К. пречела производството срещу съпруга на жалбоподателката да се развива нормално и да се вмести в границите на принципа за разумен срок и усилено нарушавала правата на жалбоподателката на защита, независимо от това, че тя не била подсъдима, а само и единствено свидетел в цитираното наказателно производство.

С оглед на изложеното по - горе и като се вземе в предвид, че Законодателят при съставянето на текста на чл. 132 от КРБ едва ли е допускал, че е възможно магистрат, при изпълнение на служебните си действия да извършва многобройни нарушения и престъпления, се иска да се отмени определението на първоинстанционния Съд и да се даде ход на делото.

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено от фактическа и правна страна следното :

Гр.д.№237/2022 г. по описа на Районен съд-В. е образувано по искова молба от В. ХР. СП., ЕГН ***** с адрес: гр.С., против К. С. К., с адрес: гр.С., Софийски Градски съд, Наказателно отделение, председател на 27 - ми състав, с искане за осъждане на ответницата да заплати на ищцата сумата в размер на 1250 лева - частичен иск от иск с цена на иска - 31 250 лева, представляваща нанесена ѝ неимуществена вреда от действия на ответницата, разглеждаща като съдия - председател на състава - НОХД № 1000/2019г. по описа на СГС, изразяващи се в: нарушаване правото на защита на ищцата - отказ да бъде защитавана от съпруга ѝ А. С. в наказателно производство,

водено срещу нея по ДП ЗМ 15097/2018г. по описа на 09 РПУ - СДВР, пр.пр.26194/2018г. по описа на СРП, както и поради това, че с бездействие ответницата е допуснала изказвания в съдебната зала от другия подсъдим по делото, съставляващи нападки по отношение на възпитанието на детето на ищцата.

При преценка по допустимостта на производството съобразно чл. 130 от ГПК, съдът констатира, че предявеният иск е недопустим и с обжалваното определение е прекратил производството по делото.

Въззивната инстанция намира определението за правилно поради следното :

Видно от обстоятелствената част на исковата молба, оплакването е от съдебни актове на съда по дело, по което ответницата е съдия - докладчик, дадено с 2 бр. разпореждания, с които се оставя без уважение искане от подсъдимия Спасов - съпруг на ищцата - да я представлява като неин защитник по досъдебно производство, както и оплакване относно воденето на съдебен протокол, тоест оплакванията касаят изпълнение на функциите на съдия при изпълнение на работата му - по постановяване на съдебни актове, в случая - разпореждания, и по водене на съдебния протокол - с протоколно определение.

Съгласно чл. 132 от КРБ при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и постановените от тях актове, освен ако извършеното представлява умишлено престъпление от общ характер. По отношение на тази група длъжностни лица е въведена оборима презумпция, че те, осъществявайки съдебната власт не носят отговорност, за тези си действия, освен ако по надлежен ред не се докаже, че осъщественото от тях представлява умишлено престъпление от общ характер. В конкретния случай такива факти не са установени и не се твърдят.

Нещо повече – в конкретния случай се твърди, че вредите са настъпили от актове на съда, попадащи във функционалния имунитет на лицето, което ги е постановило.

Необходимо е да се посочи и това, че пороците на съдебните актове се отстраняват по реда на институционния контрол. Веднъж влезли в сила те не могат инцидентно да се проверяват. Гражданският съд не може да

осъществява контрол по отношение на наказателния съд, особено по висящо и неприключило дело. Ако подсъдимият бъде оправдан, той ще може да предяви иск по ЗОДОВ относно всички твърдяни от него нарушения на съда. Настоящият иск е с друг предмет - за виновни действия и бездействия на съдебен състав при осъществяване на правораздаване не висящо наказателно дело от общ характер.

В този смисъл е и константната практика на ВКС, напр. Решение № 450 от 22.01.2013 г. на ВКС по н. д. № 1578/2012 г., III н. о., докладчик съдията К. Х., Решение № 158 от 1.04.2010 г. на ВКС по н. д. № 18/2010 г., II н. о., НК, докладчик съдията Т. К., Решение № 1002 от 1.08.2008 г. на ВКС по гр. д. № 4033/2007 г., ГК, V г. о., докладчик съдията Н. З., Решение № 81 от 30.03.2006 г. на ВКС по н. д. № 675/2005 г., I н. о., докладчик съдията К. К., Решение № 81 от 30.03.2006 г. на ВКС по н. д. № 675/2005 г., I н. о., докладчик съдията К. К., Решение № 201 от 9.07.2002 г. на ВКС по н. д. № 84/2002 г., III н. о., докладчик съдията С. Р., Решение № 287 от 30.04.2002 г. на ВКС по н. д. № 123/2002 г., I н. о., докладчик председателят на отделение Б. П. и мн. други.

В Решение № 81 от 30.03.2006 г. на ВКС по н. д. № 675/2005 г., I н. о., докладчик съдията К. К. изрично се сочи ,че „дейността на магистратите, изразяваща се в упражняване на предоставени от закона правомощия за вземане на решение в резултат на оценка на доказателствата и приложение на закона, не може да бъде обект на наказателно преследване.“

Ответникът К.К. не е процесуално легитимарина да отговора по предявения иск. Процесуалната легитимация обуславя принадлежността на правото на иск и нейната липса е основание за недопустимост на иска. Касае се за абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно. Ако тя липсва/липсва право на иск в полза на страната по делото/, съдът няма право да решава спора по същество, а следва да прекрати делото. В този смисъл са определения с № 502 от 1.10.09 г. по ч. гр. д. № 414/2009 г. на III г. о., № 100 от 5.03.09 г. по ч. гр. д. № 2308/2008 г. II г. о., № 668 от 2.12.09 г. по ч. гр. д. № 634/2009 г. III г. о., № 307 от 18.06.10 г. по ч. гр. д. № 324/2010 г. III г. о., № 348 от 6.06.2011 г. по ч. гр. д. № 433/10 г. на IV г. о.

В този смисъл, недопустимо е търсене на отговорност от ответницата по гражданскоправен път, така както претендира ищцата.

Водим от горното Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 343 / 08.03.2022 г. на Видински Районен Съд, Гражданско Отделение, V състав по ЧГД № 20221320100237 / 2022 г.

Определението подлежи на касационно обжалване съобразно Чл.274 ал.3 т.1 при наличие на предпоставките на чл.280 ал.1 и 2 ГПК .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____